



# BOLETIN OFICIAL ECLESIASTICO

del

**OBISPADO DE MALLORCA.**

---

**PARTE OFICIAL.**

---

DE IUBILAEI EXTENSIONE

AD UNIVERSUM CATHOLICUM GREGEM

EPISTOLA ENCYCLICA

LEONIS. PP. XII.

**QUAE DE MANDATO PII IX. PONT. MAX.**

ITERUM EDITA EST

OCCASIONE IUBILAEI ANNI MDCCCLXXV.

*ut omnibus Patriarchis Archiepiscopis et Episcopis aliisque locorum  
Ordinariis gratiam et communionem*

*Sedis Apostolicae habentibus pro uberiori agendorum norma  
transmittatur.*

---

**LEO PP. XII.**

**VENERABILES FRATRES:**

**SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.**

Charitate Christi urgente Nos, ut fructus passionis eius in omnes, quantum divinitus concessa Nobis, licet indignis, potestate possumus, derivandos

curemus; insignibus fidei, pietatis, omnisque virtutis exemplis tum incolarum huius urbis, tum advenarum, qui frequentissime pro conditione temporum huc universalis Iubilaei causa convenerunt, magnam in spem erecti fore, ut ubique studia eadem Fidelium ad utilitatem animarum suarum, ad Dei et eius Ecclesiae gloriam excitentur; votis item vestris obsecundantes, Venerabiles Fratres, et Principum Catholicorum, quibus vera felicitas cordi est gentium sibi subditarum, quemadmodum a fel. rec. Praedecessoribus nostris Benedicto XIV et Pio VI factum est, Ecclesiae thesauros, uti Romae elapso anno sacro, ita in universis orbis terrae regionibus aperiendos in Domino putavimus. Proinde Constitutionem ad universos Christifideles edidimus, qua Iubilaei eiusdem indulgentiam extendimus, et quae pia opera, quoque temporis spatium ad eam consequendam prestari debeant, item permissas arbitrio vestro facultates iniuncta opera commutandi, aut redigendi, eorum commodo qui impediti legitime fuerint, indicamus, eamque, ut per Vos cognosci ab omnibus possit, Vobis mittimus. In re autem huiusmodi quam necessaria opera vestra sit, quantaque Vobis contentione sit laborandum, ut felices consiliis nostris exitus respondeant, nihil necesse est dicere. Tantum enim boni ex solempni hac anni sacri celebratione percepturi sunt populi, quantum diligentiae studiique ad se, uti par est, praeparandos adhibuerint; ut autem plurimum adhibeant, id ex curis pendet, quas in id, pro munere officii vestri pastoralis, impenderitis. Agnoscant igitur per Vos quid et quantum illud sit quod eis tribuitur. Ostendite thesauri pretium quem reseramus, et quam facile omnes possint eius divitiarum esse participes, tum ob amplissimas, quas ministris Poenitentiae concedimus facultates peccata remittendi, tum ob ipsam operum naturam, quae imponuntur peccatis expiandis. Scitis quanta fuerit ea in re disciplinae severitas in Ecclesia ante saeculum quartum decimum. Quicumque pro sola devotione, ait fel. rec. Praedecessor noster Urbanus II in Concilio Claro-

montano, «non pro honoris, vel pecuniae adeptione, »ad liberandam Ecclesiam Dei Ierusalem profectus »fuerit, iter illud pro omni poenitentia reputetur.» Neque sane aliter tunc concedi plenariam indulgentiam solitam fuisse novimus, quemadmodum verba illa referens doctissimus ac piissimus Dei servus Beatus Iosephus Maria Thomasius Cardinalis animadvertit, «Hanc, inquit, plenariam indulgentiam, »in qua opus iniunctum gravissimum erat sumpti- »tibus, incommodis, laborissimis itineribus, et im- »minentibus vitae periculis, ut potius videri possit »immutatio poenitentiae, quam huius absoluta rela- »xatio..... hanc, inquam, plenariam indulgentiam »pro terra sancta alii postea Summi Pontifices sem- »per confirmarunt.» Lenitatem piaie matris Ecclesiae imbecillitatem miserantis filiorum suorum, quae nunc onera tanto leviora ac faciliora pro bonis pretium omne excedentibus imponit, Fidelium considerationi proponentes, illud certe assequemini, ut nemo tam mollis et negligens reperiatur, quin bona illa velit tam parvo sibi comparare. Cavendum tamen est diligenter, ne inde occasione accepta, ut verbis utamur Sanctae Synodi Tridentinae, «peccata ipsa leviora putantes, velut iniurii, et contumeliosi Spiritui Sancto, in graviora labantur, thesaurizantes sibi iram in die irae.» Quare Ecclesiae quidem ea in re ostendatur liberalitas, sed nihil omnino diligentiae, atque industriae negligatur, quo redigant homines in memoriam quaecumque contra Dei legem commiserunt, eaque dolentes ex animo, ac detestantes integre ac sincere confiteantur; atque inde magis ad admirandam amandamque Dei benignitatem excitentur, qui se tam facilem ac placabilem praebet iis, qui nunquam satis plectenda impietate «semel a peccati, et Daemonis servitute »per Baptisum liberati, et accepto Spiritus Sancti »dono, scienter templum Dei violare, et Spiritum »Sanctum contristare non formidaverint.»

Eam ob causam exemplum secuti Praedecessorum nostrorum, solemniter indicto Iubilaeo, divinum auxilium ad prosperum tanti operis exitum publice

implorari iussimus, sine quo nihil eiusmodi humana potest imbecillitas, et frangi populo panem verbi Domini tum in templis, tum in plateis, quo ministrorum ope salutis animarum zelo flagrantium, et catholicam de Indulgentiis, ac Iubilaeo doctrinam doceretur diligenter, et de omni Christiani instituti admoneretur officio, et ad sinceram poenitentiam gravissima oratione excitaretur.

Sibi igitur unusquisque vestrum, Venerabiles Fratres, hoc potissimum in tempore illud Prophetae dictum putet: «clama, ne cesses: quasi tuba exalta vocem tuam, et annuntia populo meo scelera eorum, et domui Iacob peccata eorum» et ipsi per Vos, quoad poteritis, et monitu vestro sacri oratores, quos elegeritis verbis ac vita ad movendos animos maxime idoneos, inculcent auribus omnium, quod omnibus comminatus est Christus: «nisi poenitentiam habueritis, omnes similiter peribitis.» Doceant, idipsum, nos ut poeniteat, petere supplicii prece oportere, quod implorabat verbis illis Propheta; «converte nos Domine ad Te, et convertemur:» ostendant, quanta in Deum iniuria sit peccatum: incutiant salutarem animis terrorem severitate proposita divini iudicii, ac suppliciorum acerbitate quae parata sunt morientibus in peccato suo; excitent vero spem in omnibus ab infinita Dei bonitate impetrandae misericordiae, qui se expectare affirmat, ut misereatur, cuius sunt voces illae dulcissimae: «convertimini, »et agite poenitentiam ab omnibus inquinamentis »vestris, et non erit vobis in ruinam iniquitas. Pro- »iicite a vobis omnes praevaricationes vestras, in »quibus praevaricati estis, et facite vobis cor novum »et spiritum novum..... Quia nolo mortem morient- »tis, dicit Dominus Deus: revertimini et vivite.» Ex quo illud facile consequetur, ut agnoscatur, quam dignus amore sit pater adeo bonus ac misericors, indeque subeat consideratio, quam indigna tanta bonitate ratio sit eum offendere; dolor denique intimus oriatur, ac detestatio peccatorum, certaue ac liberata voluntas vitam et mores emendandi.

Ita internae ostensa poenitentiae necessitate, ad

eamque comparatis Fidelium animis, de eadem quatenus sacramentum est, diligenter doceantur. Admoneant eos, ministri verbi Domini, aequè necessarium esse illud degenerantibus post Baptismum, quam Baptismum ipsum nondum regeneratis, merito proinde dictum «secundam tabulam post naufragium,» qua una in aeternae salutis portum liceat pervenire: ostendant quo sensu doloris et humilitatis, qua fide, qua integritate confiteri peccata sua debeant; neque illud docere praetermittant, confessionem generalem persaepe utilem esse, certis autem in casibus omnino necessariam, abluta vero per absolutionem culpa, aeternaque poena condonata, temporalem plerumque superesse; ita omnino divina exigente iustitia, ut poenis saltem tempore definitis puniantur ii, quorum sceleribus nec ipsa nullis definita temporis finibus supplicia satis digna fuissent. Sic praeparatis animis, Fideles sancti Iubilaei fructus adipisci poterunt; sed ut opera qua par est pietate fiduciaque suscipiant, per quae hoc tantum boni sint adepturi, vestrum erit efficere, ut intelligant, ac certum et persuasum habeant, relictum esse Ecclesiae a mediatore Dei et hominum Christo Iesu inexhaustum meritorum suorum thesaurum, quibus et merita accedunt Beatissimae Virginis Genitricis ejus, Sanctorumque omnium vi copiosae apud Dominum redemptionis eo dignitatis evectora, cuius divitias hominibus dividere, in eius esse potestate, quem Christus ipse visibilem pro se invisibili in eadem Ecclesia caput constituisset: eius nempe prudenti arbitrio merita illa modo amplius modo arctius applicari vivis ad modum absolutionis, mortuis ad modum suffragii posse, siquidem illi per Sacramentum poenitentiae culpam eluissent, aeternaque poena essent absoluti, hi vero si cum Deo caritate coniuncti migrassent e vita; in ea vero meritorum illorum applicatione indulgentiam esse positam, per quam temporales poenae apud divinam iustitiam peccatis debitae plus minusve relaxantur, pro modo applicationis a dispensatore thesauri illius Romano Pontifice constitutae, et quam Fideles ad

eam afferant, praeparationis: denique plenariam esse indulgentiam Iubilaei, et ab aliis etiam plenariis indulgentiis distinctam, quae in modum Iubilaei conceduntur, propterea quod anno solemnem remissionis, qui Iubilaeus dicitur, amplior poenitentiae ministris ad hoc ipsum constitutis tribuitur facultas a peccatis absolvendi, et vincula atque impedimenta relaxandi, quibus non raro confitentium conscientia implicatur: dum autem universi Christiani populi in coelum ascendit deprecatio, certior in omnes ampliorque placati poenitentia Domini descendit miseratio.

Atque haec quidem, Venerabiles Fratres, docendi sunt populi; sed ut, quae docti fuerint, efficere cum fructu possint, quam necessaria sit apta et opportuna Sacerdotum opera, apud quos confiteri peccata sua debeant, probe intelligitis. Quamobrem curandum sedulo Vobis est, ut ii, quos ad confessiones audiendas deligatis, ea meminerint ac praestent, quae de ministro Poenitentiae praecipit Praedecessor noster Innocentius III, ut scilicet sit «discretus »et cautus, ut more periti medici similiter infundat vinum et oleum vulneribus sauciati, diligenter inquirens et peccatoris circumstantias et peccati, »per quas prudenter intelligat, quale illi debeat »consilium praebere, et eiusmodi remedium adhibere diversis experimentis utendo ad sanandum »aegrotum; habeatque prae oculis documenta illa »Ritualis Romani; videat diligenter Sacerdos, quando et quibus conferenda, vel neganda, vel differenda sit absolutio, ne absolvat eos, qui talis beneficium sunt incapaces, quales sunt qui nulla dant »signa doloris, qui odia et inimicitias deponere, aut »aliena, si possunt, restituere, aut proximam peccandi occasionem deserere, aut alio modo peccata »derelinquere, et vitam in melius emendare nolunt; »aut qui publicum scandalum dederunt, nisi publice satisfaciant, et scandalum tollant. Quae quidem nemo non viderit quam longe ab eorum ratione distent, qui, ut gravius aliquod audiunt peccatum, aut aliquem sentiunt multiplices peccatorum genere in-

fectum, statim pronuntiant se non posse absolvere: iis nempe ipsis mederi recusant, quibus maxime curandis ab eo sunt constituti qui ait: *non est opus valentibus medicus, sed male habentibus*; aut quibus vix ulla scrutandae conscientiae diligentia, aut doloris, ac propositi satis videtur significatio, ut absolvere se posse existiment; ac tum demum tutum se cepisse consilium putant, si homines in aliud tempus absolvendos dimiserint. Si enim ulla in servanda est mediocritas, in hac potissimum servetur necesse est, ne vel nimia difficultas alienet animos a confessione, et in desperationem salutis adducat. Sistunt se quidem multi Sacramenti Poenitentiae ministris prorsus imparati, sed persaepe tamen huiusmodi, ut ex imparatis parati fieri possint, si modo Sacerdos viscera indutus misericordiae Christi Iesu, qui *non venit vocare iustos sed peccatores*, sciat studiose, patienter, et mansuete cum ipsis agere. Quod si praestare praetermittat, profecto non magis ipse dicendus est paratus ad audiendum, quam caeteri ad confitendum accedere. Imparati enim illi tantummodo sunt iudicandi, non qui vel gravissima admiserint flagitia, vel qui plurimos etiam annos abfuerint a confessione; *misericordiae enim Domini non est numerus, et bonitatis infinitus est thesaurus*; vel qui rudes conditione, aut tardi ingenio non satis in se ipsos inquisierint, nulla fere industria sua id sine Sacerdotis ipsius opera assecuturi; sed qui, adhibita ab eo necessaria, non qua praeter modum graventur, in iis interrogandis diligentia, omnique in iisdem ad detestationem peccatorum excitandis, non sine fuis ex intimo corde ad Deum precibus, exhausta charitatis industria, sensu tamen doloris ac poenitentiae, quo saltem ad Dei gratiam in Sacramento impetrandam disponantur, carere prudenter iudicentur. Quocumque autem animo sint qui accedant ad ministrum Poenitentiae, nihil ei magis cavendum est, quam ne sua culpa diffusus quispiam Dei bonitati, aut Sacramento reconciliationis infensus discedat. Quare si iusta sit causa, cur differenda sit absolutio, verbis quoad poterit, humanissimis

persuadeat confessis necesse est, id et munus officiumque suum, et eorum ipsorum salutem omnino postulare, eosque ad redeundum quamprimum blandissime alliciat, ut iis fideliter peractis, quae salubriter praescripta fuerint, vinculis soluti peccatorum gratiae coelestis dulcedine reficiantur. Aptissimo eius charitatis exemplo inter ceteros esse potest S. Raymundus de Pennafort, quem insignem Sacramenti Poenitentiae ministrum appellat Ecclesia. «Cognitis peccatis, inquit, adsit (confessarius) bene-» volus, paratus erigere et secum onus portare; ha-» beat dulcedinem in affectione, pietatem in alterius » crimine, discretionem in varietate, adiuvet confi-» tentem orando, eleemosynas et caetera bona pro » eo faciendo, semper eum iuuet leniendo, conso-» lando, spem promittendo, et, cum opus fuerit, » etiam increpando.»

Hujusmodi vera accepti patientia, ac benignitate charitatis peccatores aequiore etiam animo poenae se subiicient, quae sibi satisfactionis nomine irrogabitur. Animadvertant enim necesse est, non eam esse vim ac naturam Iubilaei, ut per eius indulgentiam omni solvantur homines obligatione offensae peccatis Dei iustitiae satisfaciendi, quasi vero quae poenitentibus eius rei causa a Sacerdotibus Sacramenti ministris per id tempus iniunguntur, praestare necesse non sit. Nam ad Sacramenti integritatem pertinet satisfactio illa, neque profecto alia Nobis mens esse potest, dum permissa a Christo potestate de severitate debitae peccatis poenae per indulgentiam remittimus, nisi ut illi dumtaxat tanto fruantur beneficio, qui omnia impleverint, quibus, eodem Ecclesiam suam docente Christo, didicimus velle iustitiae suae Deum per infinita ipsius Filii sui Redemptoris nostri merita satisfieri. Revocanda igitur vobis sunt in memoriam Poenitentiae ministris, verba illa S. Concilii Tridentini: «debent Sa-» cerdotes, quantum prudentia suggesserit, pro qua-» litate criminum, et poenitentium facultate, salu-» tares et convenientes satisfactiones iniungere;» et quod docet Catechismus eiusdem S. Concilii, in ir-



roganda scilicet satisfactionis poena nihil sibi suo arbitrato statuendum esse, sed omnia iustitia prudentia et pietate dirigenda; qua ut regula peccata metiri videantur, et poenitentes suorum scelerum gravitatem agnoscant, operae pretium esse eis interdum significare quae poenae quibusdam delictis ex veterum canonum praescripto, qui poenitentiales vocantur, constitutae sint; universaeque satisfactionis modum culpae ratione temperandum.

Quam in rem illud etiam hoc praesertim tempore misericordiae, et remissionis opportune admonebuntur Sacerdotes, quod ait Doctor Angelicus: «Melius est quod Sacerdos poenitenti indicet quanta poenitentia esset sibi pro peccatis iniungenda, et iniungat nihilominus aliquid, quod poenitens tolerabiliter ferat. Quod ipsum antea docuerat Chrysostomus: Si nulla ex parte, inquit, parcere volens debitam adhibueris sectionem, fiet saepe, ut animum ille doloris impatientia despondens, atque adeo omnia simul detrectans cum pharmacum, tum vinculum, se ipse praecipitem ferat, contrito iugo, et confracto laqueo. Equidem complures recensere possim, quos constat in extrema mala adactos non ob aliud, nisi quod digna ab eis poena, et quae peccatis perpetratis par esset, exigeretur.»

Huc vero cum pertineat saluberrima haec, quae nobis divinitus facta est, potestas merita Dei et Hominis Christi Domini, et Sanctorum eius dispensandi, ut partibus omnibus impletis Sacramenti Poenitentiae, quidquid poenae adhuc sibi luendum supersit peccatorum supplere Fideles possint; date operam, ut intelligant, qua ratione, quo ordine, qua pietate, quae ad id iniuncta fuerint, sint exsequenda. Discant supplicationes hasce, quae ad certas sacras aedes faciendae praescribuntur, instar esse quoddam stationum illarum, quae priscis Ecclesiae temporibus fieri solebant, cum mos fuit fidelium, ut certis diebus includerent se in sacris aedibus, ibique ieiuni orantesque, et annos suos recogitantes in amaritudine animae suae usque ad vesperam perseverarent.

Quod si nunc temporis Ecclesia tanto minus requirit a filiis suis ad hoc etiam, ut plenariam consequi indulgentiam possint, id non ita sane est interpretandum, quasi minorem existimet nunc, quam antea, debere nos Deo compensationem pro peccatis; sed dum laboriosa opera mitigat misericordia, quantum de asperitate remittit exterioris satisfactionis, tantum conari vult homines, ut intensioris vi contritionis, piique ardore studii exsequendorum, quae imperaverit, operum interiori profectui afferant animorum.

Atque ad hoc illud refertur, quod inter iniuncta opera Sanctissimae Eucharistiae perceptio numeretur, qua, cum ipse in ea fons coelestium omnium charismatum, ac donorum Christus Dominus contineatur, nulla profecto efficacior res est ad ignem excitandum perfectae charitatis: ex quo liquet quantopere in eam curam incumbendum Vobis sit ut fidelis populus tanti Sacramenti vim et naturam doceatur, et optime affecto ac praeparato animo ad illud accedat.

Habetis, Venerabiles Fratres, quae velimus potissimum, quod ad sacrum pertinet Iubilaeum, fideles populos praemoneri. Freti studio vestro salutis commissarum Vobis animarum non modo Vos confidimus operam duros, ut omnes ea studiose peragendo, quae indicavimus, plenariam, quam omnibus de inaestimabili Ecclesiae thesauro offerimus, consequantur indulgentiam; sed ita consequantur, ut eius fructus etiam in posterum permaneat. Eo enim pro sollicitudine nostra omnium Ecclesiarum spectant vota nostra, dum beneficium huiusmodi ad universos orbis Catholicos extendimus, ut omnis, si fieri potest, corruptela a moribus Christiani populi in perpetuum removeatur. In vestro quique grege, quae potissimum vitia dominantur, probe nostis. In ea igitur radicitus evellenda toto animo incumbere nunquam zeli vestri pastoralis desistat industria. Immane illud flagitium contumeliose in Deum loquendi quis credidisset fieri unquam posse, ut audiretur inter Christianos? Atqui tamen nulla iam

pene regio est, in qua non temere iuretur, ac sanctum et terribile nomen Domini usurpetur irreverenter, atque adeo non desint (horrescimus cogitantes, pudetque dicere) qui ei, quem Angeli glorificant, non vereantur maledicere. In huiusmodi impietatem, qua nulla maior Divinae Maiestati afferri potest iniuria, exardescat zelus vester, summaque ope invehatur...

Vestrum potissimum est decorem diligere domus Dei: at illud maximae curae Vobis esse debet, ne illa adeuntium cultu habituque minus decente, aut quavis irreligiositate violetur, quibus sane nihil eam magis decorat; neve unquam excidant fidelibus monita illa Christi Domini, *Domus mea domus orationis est, et, zelus domus tuae comedit me.*

Meminerint admoniti per Vos populi praeceptum, quod ipse Dominus imposuit verbis illis: *memento, ut Sabbata sanctifices*, et horrendam illam in violatores sententiam: *Sabbata mea violaverunt vehementer: dixi ergo ut effunderem furorem meum super eos, et consumerem eos*: in quo tamen tanta est multorum perversitas, ut vel non dubitent servilia exercere, vel quae immunitas ab huiusmodi operibus ad vacandum Deo praecepta est, ea ipsi ad vacandum Diabolo abutantur; ita se diebus festis ad comessationes, ad ebrietatem, ad libidinem, ad omnia Diaboli opera proiciunt. Tollatur in perpetuum, quoad per Vos fieri poterit, scandalum huiusmodi, succedatque illi orandi studium audientique verbi Domini, neque modo pie assistendo augustissimo Missae sacrificio, sed ipso sumendo Christi Corpore, saluberrima sacrificii ipsius participatio.

Quid vero de Ecclesiae praeceptis, quid nominatim de abstinentiae, ac ieiunii observantia dicemus? Quotus enim iam quisque est qui praeceptum illud praesertim vel, ut par est, curet, vel etiam non omnino contemnat? In hoc etiam intelligitis, quam necesse sit, Vos animum intendere, ut cognoscant Fideles quo praecepta Ecclesiae pertineant, quantaque tantae parentis auctoritatem veneratione pro-

sequi debeant, de qua sponsus ipse eius Christus pronuntiavit: «siquis Ecclesiam non audierit, sit »tibi sicut ethnicus, et publicanus.»

Omnis quidem aetas curas vestras sibi vindicat, sed ea potissimum, ex qua futurus pendet Ecclesiae status et humanae societatis, quamque ideo coniurata in utriusque perniciem omni ope ad suas partes adducere conatur impietas. Educationis eius ac disciplinae vel negligentiam vel perversitatem inde magna ex parte repetendam esse probe cognoscitis, ac nobiscum deploratis, quod iam homines Matrimonii sanctitatis et officiorum cepisse videatur oblivio; adeo crebro contractus, ut vocant, civilis, qui tot in regionibus usurpatur, occasione, sanctissimae Sacramenti illius leges violantur, quod, Paulo Apostolo auctore, *magnum est in Christo et in Ecclesia*; adeo invaluit iniquissima illa inter catholicos, et haereticos coniuges conventio, ut vel tota proles patris, vel mascula patris, femina matris religionem sequantur. Videtis igitur quanta Vobis suscipienda sit sollicitudo, ut fideles catholicam de Sacramento illo teneant doctrinam, et ad parendum adducantur Ecclesiae legibus, funestaque illa Christianae educationis perniciēs, quantum eniti hortatu et auctoritate possitis, a Christiano populo amoveatur: generatim vero ut catholicis moribus atque institutis imbuantur adolescentes, et eisdem ipsis instando, et parentibus, et praeceptoribus, contendite; praesertim vero ut caveant a seductoribus, ut adeo propagatam miserrima temporum conditione opinionum sententiarumque pravitatem, et unde terribissima malorum omnium seges orta est, libros religioni, moribus, quieti publicae infestos perhorrescant. Quae ut pestis prohibeatur a fideli populo, eum identidem admonendum curate, quam iuste ac salubriter et a Praedecessoribus nostris, et a Christianis Principibus cautum sit, ne libri huiusmodi retineantur, nullamque ea in re nimiam vigilantiam curamque existimate. Omnis autem aetatis, sexus, conditionis mortalibus consultum fuerit, si salutari pabulo assidue nutriantur verbi Domini, si frequens

foveatur usus Sacramentorum, si pii caetus, quibus utrumque sit in primis propositum, vel provehantur quicumque sint, vel novi etiam instituuntur.

Sed ad haec efficienda adiutoribus Vobis opus est, quos vocavit Dominus operarios in vineam suam. Quare admonete eos assidue quam non ipsis liceat esse otiosis, quamque necesse sit, ut operam suam conterant ad mores populi moderandos, inquirete sedulo in eorum vitam, sermones, convictus, consuetudines: «manus enim sordida, ut ait S. Gregorius M., aliam non lavat, et oculus plenus pulvere vere maculam non considerat; ita mundus debet esse qui vult aliena corrigere.» Ad cultus praeterea eorum exterioris gravitatem ac modestiam diligenter attendite. Ut autem docendis Fidelibus, et ecclesiasticis ministeriis rectè riteque obeundis sint idonei, ne sitis experimento contenti, quod dederint antequam Ordinibus initiarentur; sed curate, ut initiati nunquam desinant in rerum sacrarum studiis impigre se exercere. Quo spectat quod Concilium Romanum habitum a Benedicto XIII. anno Iubilaei 1725. de congregationibus decrevit Ecclesiasticorum; «semel in unaquaque hebdomada habendis, in quibus alternatim et rituum et conscientiae casus proponantur, discutiantur, et practice exercentur;» quodque proinde Vobis maiorem in modum volumus commendatum.

Ceteris vero Ecclesiasticis eos aequum est in omnibus excellere, qui excellunt dignitate. Eorum idcirco a Vobis ratio est habenda diligenter, ut nihil in eis reprehendendum populus animadvertat, quos maxime intuetur; sed ita vobiscum consilio atque opera conspirent in opus ministerii, in aedificationem Corporis Christi, ut merito cum Concil. Trid. Ecclesiae Senatus dici possint. Parochorum praesertim curas et industriam acuite, ut ex praescripto eiusdem Sanctae Synodi «plebem per se incessanter instruunt, et Sacramentis reficiant, quotidianas pro populo ad Deum preces et orationes effundant, et laudabili vitae et conversationis exemplo, virtutibus, et morum disciplina omnibus praeluceant,

»viamque salutis praemonstrent,» caeteris denique fungantur officiis, quae ibidem praescripta sunt.

Seminarium custodite ut pupillam oculi, et quicumque in spem Ecclesiae adolescent, Clericorum institutio summae Vobis curae sit, acriterque vigilate ne quis, nisi indole, virtute, scientia vere se vocatum praeseferat in sortem Domini, sacris Ordinibus initietur. Neque eo minus religiosarum familiarum observantiae prospicite facultatibus utentes, quae Vobis a S. Concilio Tridentino vel tanquam Ordinariis, vel tanquam Sedis Apostolicae delegatis tribuuntur. Scholas et collegia adolescentium crebro invisite ad venena prohibenda praesentis aevi corruptelarum, omniaque ad normam dirigenda sanctissimae disciplinae. Instate, ut Moniales quae Deo voverunt religiose praestent, «et» quas (uti monet Concilium Romanum) educandas »ac formandas susceperint puellas convictrices, pie »illas, et catholice instruant, incumbantque, ne »ipsarum ornatus, et vestes puellis inter sponsas »Christi versantibus disconvenient.» Quae de celebratione synodorum, quae de visitatione dioecesium praecipuntur a Concilio Tridentino partes ducite muneris vestri gravissimas. Ea ut praescriptis ab eo temporibus modoque religiose impleantur, Vobis etiam atque etiam commendamus. Inde enim et cognoscetis oves vestras, et quibus earum malis medendum sit, quibus commodis consulendum intelligetis. Omnium ordinum cura Vobis commissa est, sed praecipue pauperum, quibus ad evangelizandum se missum a Patre professus est Christus, in quos adeo praeclara singularis praebuit argumenta voluntatis. Probe autem intelligitis quam facile sit, ut, egestate impellente, omnem praesentis Dei beneficentiae fructum amittant. Bonis igitur Ecclesiae ita utimini, ut praeceptum Domini in exemplum impleatis, *quod superest date eleemosynam*, eaque fideliter praestetis, quae de bonorum illorum usu Episcopis praescribit Ecclesia: aditum habeant ad Vos facilem egentium gemitus, divitum opem, eleemosynae praecepto quam saepissime proposito,

pro eis implorate; eosque ab omni oppressione atque iniuria pro virili parte defendite. Contra foeneratorum iniquitatem, qui, ut ait Cathechis. Rom. miseram plebem compilant et trucidant usuris, inter cetera vehementer invehatur zelus vester, quod malum adeo miseris hisce temporibus invaluit.... (1)

Inter pauperes autem eos praesertim caritati vestrae commendamus, quorum egestati vel orbitas, vel aegritudo veluti cumulus accedit, ut domus utriusque sexus adolescentibus alendis educandisque, invalidis aegrisque recipiendis tum quod ad corpus remque familiarem pertinet, tum quod ad animum quam diligentissime accurentur.

Ne multa: pastores Vos estis ac magistri populorum. Vestrum idcirco est, Venerabiles Fratres, non modo vigilare, ne quos crediti Vobis greges *spiritualium bestiarum patiantur incursus*, sed eos coelestis doctrinae pabulo nutrire monitis quidem legibusque salutaribus, at exemplo potissimum; quo spectant quae et Vobis dicta sunt á Domino: «vos estis lux mundi.... sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum, qui in coelis est;» quod unum maxime valet tum ad movendos animos, tum ad obstruendum os loquentium iniqua, secundum illud Apostoli: «In omnibus te ipsum praebe exemplum bonorum operum, in doctrina, in integritate, in gravitate, verbum sanum irreprehensibile, ut is, qui ex adverso est, vereatur nihil habens malum dicere de vobis.» Ita fiet, ut non modo quid agendum sit videant populi, sed ut agant reipsa, ac tanquam Apostoli, sic et Vos sal terrae sitis; hoc est, putore adempto peccatorum, qua semel imbuti per Vos fuerint homines, vitae morumque integritas diutissime incorrupta servetur. Haec sunt vota nostra, hoc freti virtute studiisque vestris, Deo adjuvante, confidimus consecuturos, ut errori-

(1) Idem graviter agatur contra furti scelus quod tot modis totque damnis societatem conturbat.

bus vitiisque profligatis, pietate corroborata, induant fideles, ut hortatur Apostolus, «sicut electi Dei »sancti et dilecti, viscera misericordiae, benigni- »tatem, humilitatem, modestiam, patientiam, sup- »portantes invicem, et donantes sibimetipsis, sicut »et Dominus donavit nobis: super omnia autem »caritatem habeant, quod est vinculum perfectionis;» quod scilicet Christianas omnes simul iunctas secum fert, et conservat virtutes, atque hominem Deo coniungit, in quo tota hominis perfectio est. Hunc fructum sacri Iubilaei maximum ex Christi Iesu Dei ac Redemptoris nostri meritis, Sanctorumque omnium ut capere Vobis contingat laborum vestrorum; huius ut Nos voti compotes faciat misericordiarum Pater et Deus totius consolationis per eundem Filium suum Redemptorem nostrum, cuius eadem fuit precatio cum ait: *rogo, Pater, ut unum sint sicut et nos*, quanta possumus animi contentione obsecrantes Apostolicam Benedictionem Vobis, et commissis curae vestrae gregibus peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum Octavo Kal. Ianuarii Anno incarnationis Dominicae Millesimo octingentesimo vigesimo quinto Pontificatus Nostri Anno Tertio.

La Junta de Reparacion y Restauracion del Templo Catedral establecida en esta Diócesi por el M. I. Sr. Vicario Capitular de acuerdo con el Cabildo, al objeto de arbitrar recursos con que atender á la conclusion de las obras proyectadas en nuestra monumental Basílica, ha dirigido á los habitantes de Mallorca la invitacion que á continuacion se inserta:

### JUNTA DE REPARACION Y RESTAURACION

*del templo Catedral de Mallorca.*

Gracias al eficaz llamamiento del benemérito Obispo, que dignamente secundado por el celo y generosidad de los palmesanos, alcanzó á ver asegu-



rado aunque no cumplido el logro de sus deseos, nuestra magestuosa Catedral ha recobrado por entero su vasto desahogo, y se ha llevado á feliz cima la reedificacion de la última bóveda de su nave central. Epoca de reparacion para nosotros ha sido por un afortunado contraste la que para la generalidad de España lo era de abandono y aun de ruina; y en menos de tres años y tan criticos se han terminado obras, que los mas confiados casi desesperábamos de ver concluidas, y que en circunstancias harto mas tranquilas marchaban tan lentamente. Pero la piedad y el arte exigen todavía un esfuerzo mas: todavía en la gentil perspectiva de Palma desde sus bellos alrededores ó su anchurosa bahía se echan de menos el ligero remate que ha de coronar su gran fachada y las afligranadas torrecillas sin las cuales no ofrece mas que una maciza mole; todavía están espuestos á la intemperie los costosos andamios, que una vez podridos ó quitados se llevarian consigo todo vislumbre de esperanza de que se completen jamás las obras esteriore. Y nuestra generacion ilustrada y rica y amante de lo bello, que tan grandioso monumento ha heredado de las pasadas, menos cultas y menos prósperas tal vez, ¿habrá de dejar á las futuras truncada é incompleta esa parte en que la necesidad le ha obligado á poner las manos, no emulando siquiera la actividad y brio de aquellas, ya que en la inspiracion artistica tenga que confesar su desventaja? Construcciones populares por excelencia, producto de las larguezas del poderoso y del óbolo y sudor del pobre fueron por lo general las magnificas catedrales de la edad media y hasta algunas de la del renacimiento; tal lo fué igualmente la nuestra, cuyos archivos conservan preciosas noticias acerca de los ingeniosos medios empleados para interesar en su fábrica la devocion de los fieles.

Apresurémonos, pues, á manifestar que no hemos desmerecido de nuestros mayores, y hasta de nosotros mismos en el impulso que recibieron las obras con la suscripcion iniciada en Setiembre de 1871.

Corto es el sacrificio que resta respecto de las sumas ya invertidas desde el principio de la reparacion, una cuarta ó una quinta parte tal vez; y la cantidad que mensualmente se necesita para seguir adelante, casi puede considerarse como un cargo de honor que repartir, mas bien que como un gravámen que imponer. Por esto, al par que en la suscripcion hemos fijado por minimum un real al mes al alcance de la mas modesta fortuna, se ha creido conveniente poner el máximum de veinte reales, aunque parezca un coto señalado á la liberalidad, que puede esplayarse por donativos extraordinarios ó por distintos medios, sin viso alguno de imponer á otros compromiso. Así cada clase y cada familia en proporcion de sus fuerzas ó de su voluntad puede traer su piedra al edificio. Todos los elementos sociales están representados en la Junta de obras establecida al efecto por el M. I. Sr. Vicario Capitular de acuerdo con el Cabildo Catedral, y en la mas numerosa de Sres. Cooperadores que se ha asociado la misma para mejor ramificar y difundir su impulso. Las vias son múltiples como las formas que toma la caridad, sin necesidad de ceñirse á la suscripcion mensual; limosnas aunque sean de un céntimo, ofrendas en especie ó en materiales, legados piadosos como acostumbraban en sus testamentos nuestros padres, todo se admite para consumacion de la fábrica; y Dios querrá que á medida que se levante en altura, suba tambien en fervor nuestro celo y en pureza nuestra intencion.

Palma 2 Mayo de 1875.—SIMON ALZINA, V.° Cap., Presidente.—Tomás Rullan, dignidad de Maestrescuela, V. Presidente.—Miguel Peña, Canónigo, Depositario.—Juan Masanet y Ochando, Interventor.—Francisco Arajol, Coronel de Ingenieros, representante de la autoridad militar.—Antonio Sangenis, representante del gobierno de la provincia.—José María Barona, Fiscal de la Audiencia.—Pedro Sampol, representante de la Diputacion provincial.—Alvaro Campaner, representante del Ayuntamiento.—Ramon Despuig, representante de la Academia de

Bellas artes.—José María Quadrado, representante de la comision provincial de Monumentos.—Miguel Rigo, arquitecto provincial.—Pedro José Llompard, Canónigo magistral.—Pedro Juan Juliá, Canónigo. Jaime Compañy, Pro.—Pedro Juan Serra, Pro.—Tomás Sastre, Pro.—Heriberto Cusa, Pro.—José de Oleza, Pro.—Tomás Aguiló.—Antonio Blanes.—Juan Burgues Zaforteza.—Bernardo Canet.—Jaime Cerdá.—Jorge Dezcallar y Gual.—El Conde de Montenegro.—Fernando de España.—Luis Font.—Sebastian Font.—Gabriel Fuster.—Fausto Gual de Torrella.—Felipe Guasp y Vicens.—Antonio Lladó.—Gabriel Martorell.—Juan Mestre.—Juan Morey.—Bernardo Palou.—Pedro de Alcántara Peña.—Francisco Piña.—Gabriel Reus.—Francisco Salvá.—Francisco Tru-yols.—Miguel Amengual, Pro., Srio.

#### MEDIOS DE ALLEGAR RECURSOS,

*acordados por la Junta de Reparacion y Restauracion del Templo Catedral de Mallorca en sesion del dia 25 de Abril de 1875.*

Se establecerá desde luego como medio permanente una suscripcion mensual que se promoverá entre todos los habitantes de Mallorca y principalmente entre los de Palma, siendo un real de vellon la cantidad menor por que puedan suscribirse, y veinte reales vellon la mayor.

Para realizar la suscripcion, la Junta dirigirá un invitacion general á toda la Isla escitando su religiosidad y patriotismo en favor de las Obras de la Catedral, y se establecerá una asociacion cooperadora compuesta del triple ó cuádruplo número de los vocales de la Junta, cuyos individuos que deberian ser de todos los barrios de la ciudad, divididos en secciones de tres ó cuatro, de las que formará parte uno de dichos vocales, harán cuanto puedan para llenar aquel objeto.

Una vez elegidos los que han de componer la asociacion cooperadora, se imprimirán listas para que individuos de la Junta y de la asociacion cooperadora se encarguen de llenarlas con nombres y cantidades suscritas, que recaudarán por sí mismos ó por medio de personas señaladas al efecto.

Cada uno que llene una lista, dará cuenta á la Secretaría, para que conste el nombre de los suscriptores y de las canti-

dades suscritas, y lo mismo hará cuando alguno se añada ó sea baja en la suscripción.

El que se haya encargado de alguna lista mensualmente ó como mas fácil le sea entregará lo recaudado al Depositario ó al Vocal de la Junta de la seccion si así mas le conviene.

Todas las listas estarán numeradas, y de ellas se llevará un asiento en Secretaría en el cual consten nombres, domicilio y cantidades suscritas; y otro en Depositaria en donde conste la numeracion y lo que mensualmente se recaude por cada una de ellas.

En cada pueblo se nombrará un socio cooperador para que pueda recoger las suscripciones despues de la invitacion general.

Los medios eventuales para obtener recursos serán los productos de donativos en metálico ó en especie, de legados, de rifas, colectas é invitaciones que se hagan á naturales de la Isla que estén ausentes ó á personas que le sean afectas.

Para recibir los donativos ó limosnas quedarán autorizadas la Secretaria del Gobierno eclesiástico, Sacristía y Archivo de la Catedral, el Banco, el Crédito, los despachos de los vapores, las imprentas de Guasp, de Gelabert y las librerías de Garcia y de Muntaner.

Con el objeto de que se vaya introduciendo la costumbre de hacer legados á las obras de la Catedral se dará toda la publicidad posible á este medio tan conforme á lo que hacian nuestros antepasados y tan ajustado á los sentimientos católicos.

Las Colectas, que podrían consistir en poner bandejas á las puertas de la Catedral en los dias de grandes festividades, y las rifas y otros medios análogos á estos, podrian confiarse á una asociacion cooperadora de Señoras que convendria organizar.

Para lo que produzcan estos medios eventuales se llevará en Secretaria y Depositaria un asiento especial.

---

### NECROLOGIA.

Dia 30 de Abril falleció en Llumayor el presbítero titular de aquella iglesia D. Juan Jaume y Vidal á la edad de sesenta y seis años.

Dia 2 de Mayo falleció en Sóller el presbítero Don Juan Ramon Ripoll y Mayol titular de dicha parroquia á la edad de ochenta y dos años.

A. E. R. I. P.

---

PALMA DE MALLORCA.  
**Imprenta de Villalonga.**